

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Siwek

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **J.P.**,

w przedmiocie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2025 r. w Izbie Karnej,

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 5 k.p.k.),

kasacji wniesionej na korzyść skazanego przez Rzecznika Praw Obywatelskich

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 10 stycznia 2023 r., sygn. akt V K 1052/22,

**uchyla pkt II, IV i X części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku
i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu dla m.st.
Warszawy w Warszawie do ponownego rozpoznania.**

Marek Siwek Antoni Bojańczyk Igor Zgoliński

UZASADNIENIE

J.P. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 19 marca 2014 r., sygn. akt V K 649/12, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. popełnione w dniu 23 sierpnia 2012 r., na karę

grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda, na poczet której zaliczono okres zatrzymania w dniu 23 sierpnia 2012 r.; postanowieniem z dnia 6 września 2016 r. stwierdzono, że czyn ten stanowi wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. oraz zarządzono zastępczą karę aresztu w wymiarze 10 dni, postanowieniem z dnia 22 grudnia 2017 r. umorzono postępowanie, z uwagi na przedawnienie wykonania kary (nastąpiło przedawnienie wykonania kary);

2. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 15 września 2014 r., sygn. akt IV K 285/13, za przestępstwo z art. 227 k.k. popełnione w dniu 29 listopada 2013 r., na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz za przestępstwo z art. 281 k.k. popełnione w dniu 29 listopada 2013 r., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda, wymierzono karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby (nie zarządzono wykonania kary);
3. Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 23 lutego 2016 r., sygn. akt V K 810/15, za przestępstwo z art. 180a k.k. popełnione w dniu 1 grudnia 2015 r., na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 15 zł każda (kara grzywny wykonana);
4. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 16 maja 2016 r., sygn. akt IV K 706/10, za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. popełnione w dniu 27 czerwca 2010 r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat próby i wymierzono, na podstawie art. 71 § 1 k.k., karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł każda, na poczet której zaliczono okres zatrzymania od 27 czerwca 2010 r. do 28 czerwca 2010 r.; postanowieniem z dnia 21 lutego 2018 r. w zamian za karę grzywny, orzeczono karę zastępczą pozbawienia wolności w wymiarze 50 dni (kara zastępcza została wykonana);
5. Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 17 lutego 2017 r., sygn. akt IV K 1335/16, za przestępstwo z art. 180a k.k. popełnione w dniu 21 listopada 2016 r., na karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 15 zł każda; postanowieniem z dnia 5 sierpnia 2017 r. na poczet orzeczonej kary

grzywny zaliczono skazanemu okres zatrzymania od dnia 21 listopada 2016 r. godz. 22:30 do dnia 22 listopada 2016 r., godz. 1:06 (kara grzywny została wykonana);

6. Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 13 września 2017 r., sygn. akt IV K 630/16, za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. popełnione w dniu 16 czerwca 2016 r., na karę 1 roku i 4 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, na poczet której zaliczono okres zatrzymania w dniu 6 lipca 2016 r. od godz. 6:25 do godz. 12:05 (kara ograniczenia wolności została wykonana w całości);
7. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 31 stycznia 2017 r., sygn. akt X K 17/11, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 30 października 2017 r., sygn. akt X Ka 914/17, za przestępstwo z art. 189 § 1 k.k. popełnione w dniu 1 sierpnia 2010 r., na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. popełnione w dniu 2 sierpnia 2010 r., na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 10 zł każda; wymierzono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono skazanemu okres tymczasowego aresztowania od 19 października 2010 r. do 9 czerwca 2011 r. (kary pozbawienia wolności i grzywny zostały wykonane);
8. Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 11 października 2018 r., sygn. akt V K 602/16, za dwa przestępstwa, pierwsze z art. 190 § 1 k.k. popełnione w dniu 24 maja 2016 r., na karę grzywny w wysokości 130 stawek po 10 zł każda oraz drugie z art. 157 § 1 k.k. popełnione w tym samym dniu, na karę grzywny w wysokości 130 stawek dziennych po 10 zł każda, a w ich miejsce wymierzono karę łączną grzywny w wysokości 180 stawek dziennych po 10 zł każda (kara grzywny została wykonana);
9. Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 17 lipca 2019 r., sygn. akt II K 140/18, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 4 grudnia 2020 r.,

sygn. akt V Ka 176/20, za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. popełnione w okresie od października 2008 r. do połowy 2009 r., na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 80 zł każda; za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. popełnione w nocy z 3 na 4 listopada 2015 r., na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności; za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnione w okresie październik-listopad 2015 r., na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 80 zł każda; za przestępstwo z art. 282 k.k. popełnione w okresie od maja do października 2016 r., na karę 2 lat pozbawienia wolności; wymierzono karę łączną 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 130 stawek dziennych po 80 zł każda; na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono okres tymczasowego aresztowania od 25 września 2017 r. godz. 6:05 do 31 stycznia 2018 r. godz. 6:05 (karę pozbawienia wolności skazany odbywa od 7 czerwca 2022 r.);

10. Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 16 listopada 2020 r., sygn. akt II K 513/20, za przestępstwo z art. 180a k.k. popełnione w dniu 19 lipca 2020 r. na karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 10 zł każda oraz orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 roku (kara grzywny i środek karny zostały wykonane);
11. Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie z dnia 25 maja 2021 r., sygn. akt III K 427/21, za przestępstwo z art. 244 k.k. popełnione w dniu 5 marca 2021 r., na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym i 2 lata zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych; postanowieniem z dnia 14 lutego 2022 r. postępowanie wykonawcze zostało zawieszone;
12. Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z dnia 10 grudnia 2021 r., sygn. akt V K 2385/21, za przestępstwo z art. 244 k.k. popełnione w dniu 15 września 2021 r., na karę 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele

społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, na poczet której zaliczono okres zatrzymania w dniu 15 września 2021 r. od godz. 13:10 do godz. 16:20, a nadto orzeczono zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat.

Wyrokiem łącznym z dnia 10 stycznia 2023 r., sygn. akt V K 1052/22, Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie w sprawie J.P. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności, orzeczone wobec skazanego J.P. wyrokami opisanymi w pkt. 7 i 9, a w ich miejsce wymierzył karę łączną 6 lat pozbawienia wolności (*pkt I*), na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył kary jednostkowe grzywny, orzeczone wyrokami opisanymi w pkt. 7 i 9, a w ich miejsce wymierzył karę łączną grzywny w wysokości 370 stawek dziennych po 45 zł każda (*pkt II*), na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet wymierzonej w pkt. I kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył: ze sprawy o sygn. akt X K 17/11, okres tymczasowego aresztowania od dnia 19 października 2010 r. do dnia 9 czerwca 2011 r. i okres wykonania kary od dnia 31 stycznia 2018 r. do dnia 11 czerwca 2020 r. oraz ze sprawy o sygn. akt II K 140/18, okres tymczasowego aresztowania od dnia 25 września 2017 r. godz. 6:05 do dnia 31 stycznia 2018 r. godz. 6:05 i wykonaną karę - od dnia 7 czerwca 2022 r. do dnia 10 stycznia 2023 r. (*pkt III*), na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k., na poczet wymierzonej w pkt. II kary łącznej grzywny, zaliczył ze sprawy o sygn. akt X K 17/11 wykonaną karę grzywny w kwocie 2.500 zł (*pkt IV*), na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył jednostkowe kary ograniczenia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w pkt. 11 i 12, a w ich miejsce wymierzył karę łączną 9 miesięcy ograniczenia wolności, natomiast na podstawie art. 86 § 3 k.k. zobowiązał J.P. do wykonania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 godzin miesięcznie (*pkt V*), na podstawie art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 85 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone w wyrokach opisanych w pkt. 11 i 12 zakazy prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, a w ich miejsce orzekł łączny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat (*pkt VI*), na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet wymierzonej w pkt. V kary łącznej ograniczenia wolności zaliczył ze sprawy V K 2385/21 okres zatrzymania skazanego w dniu 15 września

2021 r. od godz. 13:10 do 16:20 (*pkt VII*), na podstawie art. 63 § 4 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonego w pkt. VI łącznego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych zaliczył okres biegu zakazu: ze sprawy V K 2385/21 od dnia 8 stycznia 2022 r. do dnia 10 stycznia 2023 r. oraz ze sprawy III K 427/21 od dnia 30 czerwca 2021 r. do dnia 10 stycznia 2023 r. (*pkt VIII*), na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. stwierdził, że pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach określonych w punktach 7, 9, 11 i 12, a nie objęte wyrokiem łącznym, ulegają odrębnemu wykonaniu (*pkt IX*), na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w pozostałym zakresie (*pkt X*), a także zwolnił skazanego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, które przejął na rachunek Skarbu Państwa (*pkt XI*).

Wyrok łączny uprawomocnił się w dniu 18 stycznia 2023 r. wobec niezaskarżenia go przez strony postępowania (*k. 132* akt sprawy V K 1052/22).

Na skutek kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego, Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 17 lipca 2024 r., sygn. akt II KK 618/23, uchylił pkt V, VI, VII i VIII części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku łącznego (*pkt 1*), a w pozostałym zakresie kasację oddalił i w tej części kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył Skarb Państwa (*pkt 2*) (odpis kasacji *k. 137-142*, odpis wyroku wraz z uzasadnieniem *k. 158-165* akt sprawy V K 1052/22). W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Najwyższy wskazał, że kasacja jest częściowo zasadna, co dotyczył zarzutów z punktów I, II i IV w zakresie zaskarżenia kary łącznej ograniczenia wolności (punkt V części dyspozycyjnej wyroku i zaliczenia w tym zakresie w punkcie VII wyroku) oraz łącznego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych (punkt VI części dyspozycyjnej wyroku i zaliczenia w tym zakresie w punkcie VIII wyroku). W związku z tym we wskazanej części kasacja skutkowałą uchyleniem zaskarżonego wyroku, bez potrzeby orzeczenia następczego, z uwagi na treść punktu X zaskarżonego wyroku, gdzie umorzono postępowanie w pozostałym zakresie. Jednocześnie Sąd Najwyższy oddalił kasację w pozostałym zakresie, dotyczącym zarzutu z punktu III kasacji, odnośnie do kary łącznej grzywny zaskarżonej „jedynie w części, która nie obejmuje zaistniałego w rozpatrywanej sprawie rażącego naruszenia prawa”, uznając go za niezasadny. Sąd Najwyższy zaznaczył, że „[w] zaistniałej aktualnie sytuacji, jedynie wniesienie kasacji przez Rzecznika Praw Obywatelskich, w zakresie całej kary

łącznej grzywny, na korzyść oskarżonego (art. 524 § 3 k.p.k.), pozwoliłoby na usunięcie rażącego naruszenia prawa przez sąd I instancji w części dotyczącej orzeczenia kary łącznej grzywny (punkt II wyroku)”.

W dniu 30 stycznia 2025 r. do Sądu Najwyższego skierowana została kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich od powyższego wyroku łącznego, wywiedziona na korzyść J.P. Wnioskodawcą o podjęcie przez Rzecznika Praw Obywatelskich działań w sprawie był Wiceprezes Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie.

Rzecznik Praw Obywatelskich zaskarżył kasacją wyrok w części dotyczącej orzeczenia całej kary łącznej grzywny – pkt II, a w konsekwencji w zakresie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego – pkt X oraz zaliczenia dokonanego na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny – pkt IV i zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego, tj. art. 572 k.p.k. i art. 85 § 1 k.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i pominięcie przy orzekaniu kary łącznej kryterium chronologicznego, a w konsekwencji połączenie kar jednostkowych grzywny orzeczonych wyrokami: Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z dnia 31 stycznia 2017 r., sygn. akt 17/11 (250 stawek dziennych po 10 zł każda) i Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 17 lipca 2019 r., sygn. akt II K 140/18 (120 i 100 stawek dziennych po 80 zł każda), a w ich miejsce wymierzenie kary łącznej grzywny w wysokości 370 stawek dziennych po 45 zł każda (tj. wyroki wskazane w pkt 7 i 9 części opisowej wyroku), a w konsekwencji pominięcie jednostkowych kar grzywny wymierzonych za przestępstwa objęte wcześniejszymi wyrokami według kryterium chronologicznego, tj. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 15 września 2014 r., sygn. akt IV K 285/13 (100 stawek dziennych po 10 zł każda) i Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie z dnia 16 maja 2016 r., sygn. akt IV K 706/10 (100 stawek dziennych po 10 zł każda) (tj. wyroki wskazane w pkt 2 i 4 części opisowej wyroku), do których powinny ewentualnie zostać połączone kary grzywny z kolejnych wyroków, co skutkowało brakiem podstaw do umorzenia (w tym zakresie) postępowania o wydanie wyroku łącznego i zaliczenia dokonanego na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy, w tym zakresie, do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla m.st. Warszawy w Warszawie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd uzasadnione było jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie przewidzianym w przepisie art. 535 § 5 k.p.k.

Podzielając uwagi natury ogólnej poczynione przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 lipca 2024 r. w sprawie o sygn. akt II KK 618/23 i dostrzegając okoliczność zastosowania przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie wydający zaskarżony kasacją wyrok łączny, przepisów obowiązujących w dniu orzekania (sąd połączył kary jednostkowe, które już były wykonane; zastosował regułę zawartą w art. 85 § 1 k.k.), należy zgodzić się z zapatrywaniami Sądu oraz skarżącego, że kardynalnym uchybieniem Sądu *meriti* w przedmiotowej sprawie było połączenie kar grzywien z niewłaściwych wyroków. Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy cyt.: „[s]ąd [r]ejonowy przy wymiarze kary grzywny nie wziął pod uwagę, że o tym, które wyroki skazujące są *in concreto* „pierwszymi wyrokami” w rozumieniu art. 85 § 5 i 1 k.k. i na jakie zbiory dzielą przestępstwa popełnione przez danego sprawcę, rozstrzyga zawsze wyłącznie kryterium chronologiczne, tj. czas popełnienia poszczególnych przestępstw oraz daty wydania poszczególnych wyroków co do tych przestępstw (zob. uchwała SN (7) z dnia 25 lutego 2005 r., I KZP 36/04, J. Majewski (red.), Kodeks karny. Komentarz, WKP 2024, teza 11). Niedopuszczalne zatem było połączenie przestępstw według innych kryteriów ani tym bardziej pomijanie w toku tej operacji niektórych wyroków i przestępstw, do których się one odnoszą, nawet jeśli takie rozwiązanie byłoby korzystniejsze dla sprawcy (zob. wyrok SN z dnia 4 października 2012 r., IV KK 184/12)”. Jak już wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy w swych judykatach, co powtórzył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 lipca 2024 r. w sprawie o sygn. akt II KK 618/23, „[z]wrot „zanim zapadł pierwszy wyrok”, zawarty w przepisie art. 85 k.k., odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnych przestępstw. Możliwe jest wystąpienie nie tylko jednego zbiegu realnego, ale i dalszych, przy spełnieniu warunków określonych w art. 85 k.k.

Jednakże nawet przy kolejnych zbiegach obejmujących drugą, trzecią, itd. grupę przestępstw, zawsze wyjściowym punktem odniesienia będzie pozostawał ten chronologicznie "pierwszy wyrok", zamykający kolejne grupy przestępstw pozostających w zbiegu. Oceny zbiegu realnego należy dokonywać z perspektywy postępowania sprawcy - czy kolejnych przestępstw dopuszcza się po wydaniu wobec niego wyroku (kolejnych wyroków), czy przed nim (nimi). Po zamknięciu zbioru zdefiniowanego w oparciu o kryterium pierwszego wyroku należy więc poszukiwać takiego wyroku, który pozwoli zbudować kolejne ewentualne połączenie złożone z pozostałych wyroków dotychczas nie podlegających połączeniu" (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2016 r., II KK 233/16, LEX nr 2165561).

Wbrew tym wskazaniom, na co słusznie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 lipca 2024 r. oraz Rzecznik Praw Obywatelskich w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, Sąd *meriti* łącząc kary grzywny z wyroków wskazanych w punktach 7 i 9, pominął grzywny wymierzone za przestępstwa objęte wcześniejszymi wyrokami według kryterium chronologicznego, wskazanymi w punktach 2 i 4, z którymi powinny ewentualnie zostać połączone kary grzywny z kolejnych wyroków. Pierwszym bowiem chronologicznie wyrokiem z dnia 15 września 2014 r. w sprawie o sygn. akt IV K 285/13, Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie, skazał J. P. na karę grzywny za przestępstwo z art. 281 k.k., popełnione w dniu 29 listopada 2013 r. (punkt 2 części opisowej wyroku). Kolejnym wyrokiem z dnia 16 maja 2016 r., w sprawie o sygn. akt IV K 706/10, Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie, skazał J. P. na karę grzywny za przestępstwo z art. 158 § 1 k.k., popełnione w dniu 27 czerwca 2010 r. (punkt 4 części opisowej wyroku). Sąd winien w dalszej kolejności rozważyć zasadność połączenia odpowiednich kar grzywny, wymierzanych według kryterium chronologicznego. Tego jednak nie uczynił, co stanowi niewątpliwie rażące naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego, tj. art. 572 k.p.k. i art. 85 § 1 k.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i pominięcie przy orzekaniu kary łącznej kryterium chronologicznego i wpływa w sposób istotny na treść zaskarżonego wyroku. Nie sposób bowiem naprawić wskazanych naruszeń w innym trybie, aniżeli poprzez wniesienie od dotkniętego takimi wadami wyroku nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Mając powyższe na uwadze, należało przychylić się do wniosku kasacji Rzecznika Praw Obywatelskich, tj. uchylić wyrok Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie w zaskarżonej części w zakresie orzeczenia o karze łącznej grzywny (pkt II części dyspozytywnej), a w konsekwencji w zakresie orzeczenia o zaliczeniu dokonany na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny (pkt IV) oraz w zakresie orzeczenia o umorzeniu postępowania o wydanie wyroku łącznego (pkt X) i — w tym zakresie — przekazać sprawę do ponownego rozpoznania temuż Sądowi. W postępowaniu ponownym orzekając w przedmiocie łącznej kary grzywny stanowiącej wynik zastosowania instytucji kary łącznej do jednostkowych kar grzywny Sąd będzie miał na uwadze kryterium chronologiczne i ponownie określi wymiar kary łącznej grzywny - w sposób odpowiadający dyspozycji przepisu art. 85 § 1 k.k.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, na podstawie art. 537 § 2 k.p.k. i art. 535 § 5 k.p.k., orzekł jak w wyroku.

Marek Siwek Antoni Bojańczyk Igor Zgoliński

[WB]

[r.g.]